

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

19. července 2012(*)

„Druhá a šestá směrnice o DPH – Daň odvedená na vstupu – Vrácení přepłatku – Placení úroků – Podmínky“

Ve věci C-591/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Spojené království) ze dne 25. listopadu 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 14. prosince 2010, v řízení

Littlewoods Retail Ltd a další

proti

Her Majesty's Commissioners for Revenue and Customs,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot a A. Prechal, předsedové senátů, R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet (zpravodaj), D. Šváby a M. Berger, soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,

vedoucí soudní kanceláře: A. Impellizzeri, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. listopadu 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Littlewoods Retail Ltd a další D. Andersonem a L. Rabinowitz, QC, jakož i S. Elliottem, barrister,
- za vládu Spojeného království C. Murrell, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s D. Wyattem, QC,
- za německou vládu T. Henzem, K. Petersen a J. Möllerem, jako zmocněnci,
- za francouzskou vládu G. de Berguesem a N. Rouam, jako zmocněnci,
- za kyprskou vládu K. Lykourgosem a E. Symeonidou, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu C. Wissels, jako zmocněnkyní,
- za finskou vládu H. Leppo, jako zmocněnkyní,
- za Evropskou komisi R. Lyalem a C. Soulay, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 12. ledna 2012,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu unijního práva v oblasti náhrady finanční újmy, kterou utrpěla osoba povinná k dani v důsledku zaplacení příliš vysoké daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi skupiny Littlewoods (dále jen „Littlewoods“) a Her Majesty's Commissioners for Revenue and Customs (dále jen „Commissioners“) ve věci podmínek poskytnutí náhrady finanční újmy, kterou společnost Littlewoods utrpěla v důsledku zaplacení vyšší DPH.

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 8 a bod 13 přílohy A druhé směrnice Rady 67/228/EHS ze dne 11. dubna 1967 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Struktura a způsoby použití společného systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. 1967, 71, s. 1303) definují základ DPH, zejména pokud jde o dodání zboží a poskytování služeb.

4 Článek 11 část C odst. 1 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23; dále jen „šestá směrnice“) stanoví:

„Je-li zaplacení ceny zrušeno nebo odmítnuto, je-li cena zcela nebo zčásti nezaplacena nebo je-li snížena po uskutečnění dodání zboží nebo poskytnutí služby, základ daně se přiměřeně sníží za podmínek stanovených členskými státy.

Členské státy se mohou nicméně odchýlit od tohoto pravidla v případě celkového nebo částečného nezaplacení ceny.“

Právo Spojeného království

5 Zákon o dani z přidané hodnoty z roku 1994 (Value Added Tax Act 1994, dále jen „VATA 1994“) obsahuje ustanovení týkající se správy, výběru a vymáhání DPH, jakož i odvolání, která lze podávat ke specializovanému soudu. Tento zákon opravňuje Commissioners vymáhat DPH, která je dlužná, ale nebyla zaplacena osobami povinnými k dani, a vracet osobám povinným k dani částky, které zaplatily jako DPH, jež nebyla dlužná. Obsahuje rovněž ustanovení týkající se placení úroků z částek dlužných osobami povinnými k dani Commissioners, jakož i úroky z částek, které Commissioners dluží osobám povinným k dani.

6 Oddíl 80 VATA 1994 stanoví:

„Daňový dobropis nebo vrácení nadměrně vykázané DPH nebo jejího přeplatku

1. Pokud osoba povinná k dani

a) předložila Commissioners píznání k DPH za stanové zdaovací období (bez ohledu na to, kdy skončilo) a

b) píznala tak jako DPH na výstupu částku, která není dlužnou daní na výstupu, Commissioners jsou povinni poskytnout této osobě k této částce daňový dobropis.

[...]

1B. Pokud osoba zaplatila za stanovené zdaovací období (bez ohledu na to, kdy skončilo) Commissioners jako DPH částku, kterou jim nedlužila, a to nikoliv proto, že

a) částka, která nebyla splatnou daní na výstupu, byla píznána jako daň na výstupu nebo

[...]

Commissioners jsou povinni vrátit osobě povinné k dani takto zaplacenou částku.

2. Commissioners jsou povinni poskytnout daňový dobropis nebo vrátit částku podle tohoto oddílu pouze tehdy, pokud byl za tímto účelem uplatněn nárok.

2A. Pokud

a) na základě nároku uplatněného podle tohoto oddílu má být osobě povinné k dani poskytnut daňový dobropis podle pododdílu 1) nebo pododdílu 1A) a

b) po započtení částky, která má být pípadně zohledněna podle tohoto zákona nebo na jeho základě, celá tato částka nebo její část zůstane neodečtena,

Commissioners jsou povinni uvedené osobě povinné k dani tuto zbývající částku zaplatit (nebo vrátit).

[...]

7. Kromě pípadě stanovených v tomto oddílu nejsou Commissioners povinni poskytnout daňový dobropis nebo vrátit žádnou částku vyúčtovanou nebo zaplacenou jako DPH, která jim nebyla jako DPH dlužena.“

7 Pokud je nároku uplatněnému podle oddílu 80 VATA 1994 vyhověno, má osoba povinná k dani pípadně též nárok na úroky z přeplatku vypočítané v souladu s ustanoveními oddílu 78 VATA 1994. Tento oddíl stanoví následující:

„Úroky v určitých případech úředního omylu

1. Pokud osoba povinná k dani na základě pochybení Commissioners

a) píznala Commissioners jako daň na výstupu částku, která nebyla dlužnou daní na výstupu, a kterou jsou v důsledku toho Commissioners povinni v souladu s oddílem 80 (2A) této osobě zaplatit (nebo vrátit), nebo

b) nepožádala o daňový dobropis podle oddílu 25 u částky, u níž měla na takový dobropis nárok, a kterou jsou v důsledku toho Commissioners povinni jí zaplatit, nebo

c) [mimo případy spadající pod písm. a) nebo b)] zaplatila Commissioners jako DPH částku,

která nebyla dlužnou DPH, a kterou jsou Commissioners v důsledku toho povinni jí vrátit, nebo

d) obdržela platbu částky, kterou jí dlužili Commissioners v souvislosti s DPH, opožděně,

jsou Commissioners, nejsou-li povinni tak učinit na jiném základě, než je tento oddíl, povinni zaplatit jí úroky z této částky za příslušné období s výhradou následujících ustanovení tohoto oddílu.

[...]

3. Úroky podle tohoto oddílu musí být zaplacený v sazbě použitelné podle oddílu 197 finančního zákona z roku 1996 [Finance Act 1996]. [...]"

8 Úroky splatné podle oddílu 78 VATA 1994 se vypočtou podle oddílu 197 finančního zákona z roku 1996 a nařízení z roku 1998 o letištních poplatcích a jiných nepřímých daních [Air Passenger Duty and Other Indirect Taxes (Interest Rate) Regulation 1998]). Podle těchto ustanovení jsou od roku 1998 pro účely oddílu 78 sazby stanoveny vzorcem, který odkazuje na průměrnou základní úrokovou sazbu z úvěrů šesti clearingových bank, která se nazývá „referenční sazba“. Pro období mezi rokem 1973 a rokem 1998 jsou sazby uvedeny v tabulce 7 tohoto nařízení. Úroková sazba použitelná podle oddílu 78 VATA 1994 je referenční sazba snižovaná o 1 %. Oddíl 78 definuje také „příslušné období“, za které jsou úroky splatné. V převodním řízení toto období začíná dnem, kdy Commissioners obdrželi přeplatek na DPH, a končí dnem, kdy Commissioners schválili vrácení částky, ze které mají být zaplacený úroky.

Spory v převodním řízení a předběžné otázky

9 Podle předkládajícího soudu žalobkyně v převodním řízení (s výjimkou holdingové společnosti Littlewoods Limited) od zavedení DPH ve Spojeném království v roce 1973 zajišťovaly zásilkový prodej založený na výběru zboží z katalogu. V rámci tohoto prodeje uvedené společnosti distribuovaly katalogy prostřednictvím sítě osob označovaných jako „zástupci“ a prodávaly zboží vyobrazené v těchto katalogích. Zástupci dostávali provizi z prodeje, které uskutečnili nebo které byly uskutečněny jejich prostřednictvím (dále jen „nákupy uskutečněné třetí stranou“). Tato provize, jež mohla být vyplácena v hotovosti, byla použita na nákupy, které zprostředkovatelé sami uskutečnili v minulosti, nebo (ve vyšší sazbě) pro budoucí nákupy.

10 Od roku 1973 do října 2004 byla provize z nákupů uskutečněných třetí stranou nesprávně považována za odměnu za služby poskytnuté zprostředkovatelem skupiny Littlewoods. Správně měla být považována (jak podle unijního práva, tak podle vnitrostátního práva) za slevu z uskutečněných nákupů (pokud byla vyplácena v hotovosti nebo použita na tyto nákupy) nebo z budoucích nákupů (pokud byla použita ve vyšší sazbě za budoucí nákupy). Skupina Littlewoods tak zaplatila za určitá plnění vyšší DPH, nebo zdanitelný základ u zboží dodaného touto skupinou byl nesprávně považován za vyšší, než byl ve skutečnosti.

11 Předkládající soud se tedy domnívá, že částky, které představují přeplatek, nebyly dlužné ze zákona ve smyslu směrnice 67/228/EHS (ve vztahu k období před rokem 1978) a ve smyslu šesté směrnice (od roku 1978).

12 Skupina Littlewoods uplatnila u Commissioners nárok na vrácení přeplatku DPH. Od října 2004 vrátili Commissioners skupině Littlewoods přeplatek na DPH ve výši 204 774 763 GBP. Vrácení hlavní částky bylo provedeno podle oddílu 80 VATA 1994.

13 Commissioners také v souladu s ustanoveními oddílu 78 VATA 1994 zaplatili jednoduché úroky ve výši 268 159 135 GBP z této hlavní částky.

14 V návrhových žádáních projednávaných předkládajícím soudem se skupina Littlewoods domáhá dalších částek, které činí souhrnně přibližně 1 miliardu GBP. Skupina Littlewoods tvrdí, že tyto částky odpovídají zisku Spojeného království Velké Británie a Severního Irska dosaženému prostřednictvím využití hlavní částky, která představovala přeplatek na dani. Skupina Littlewoods uvádí, že tyto částky byly vypočteny s ohledem na složené úrokové sazby použitelné na půjčky uskutečňované vládou Spojeného království v rozhodném období. Tato částka zohledňuje jednoduché úroky, které již byly zaplacený.

15 V rámci převodních řízení uplatňuje skupina Littlewoods dva procesní prostředky podle vnitrostátního práva, a sice žalobu na vrácení protiprávně vybrané daně, který je běžně označován jako „Woolwich claim“, a žalobu na vrácení peněz zaplacených na základě právního omylu („mistake-based claim“).

16 V tomto ohledu předkládající soud zdrazňuje, že promlčecí doba použitelná na Woolwich claim činí 6 let počínaje dnem, kdy vznikl přeplatek na dani, zatímco promlčecí doba pro nárok na vrácení založený na právním omylu činí 6 let počínaje dnem, kdy dotčená osoba odhalila omyl nebo jej při vynaložení přiměřené péče mohla odhalit.

17 Předkládající soud se domnívá, že tyto promlčecí lhůty podle vnitrostátního práva jsou v souladu s požadavky unijního práva.

18 V převodních řízeních je nesporné, že

- v období mezi rokem 1973 a říjnem 2004 vybrali Commissioners spornou částku DPH v rozporu s unijním a vnitrostátním právem;
- skupina Littlewoods má nárok na vrácení přeplatku DPH podle unijního a vnitrostátního práva, neboť odpovídající částky již byly zaplacený Commissioners;
- skupině Littlewoods byly zaplacený také jednoduché úroky v souladu s relevantními vnitrostátními zákonnými ustanoveními, které byly podle těchto ustanovení vypočítány, a
- podmínky vzniku nároku na náhradu škody vyplývajícího z občanskoprávní odpovědnosti státu za porušení unijního práva nejsou splněny.

19 Podle předkládajícího soudu není žádný z procesních prostředků uplatněných skupinou Littlewoods použitelný v projednávané věci. Předkládající soud se domnívá, že přeplatek DPH mohl být vrácen pouze na základě uplatnění nároku podle oddílu 80 VATA 1994 a že skupina Littlewoods mohla uplatňovat nárok na zaplacení úroků pouze na základě oddílu 78 tohoto zákona. Pokud by se použilo jen vnitrostátní právo, musely by tedy žaloby podané skupinou Littlewoods být zamítnuty podle uvedených oddílů 78 a 80.

20 Tento soud má ovšem pochybnosti, zda je takové řešení v souladu s unijním právem.

21 Za těchto podmínek se High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Jestliže osoba povinná k dani zaplatila přeplatek DPH, který byl vybrán členským státem v rozporu s požadavky právních předpisů Unie týkajících se DPH, je opatření k nápravě stanovené tímto členským státem v souladu s unijním právem, pokud toto opatření stanoví pouze vrácení

přepłatku z hlavní částky a jednoduché úročení této částky v souladu s vnitrostátními právními předpisy, jako oddíl 78 VATA 1994?

2) Pokud ne, vyžaduje unijní právo, aby opatření k nápravě přijaté členským státem stanovilo vrácení přepłatku z hlavní částky a zaplacení složených úroků jako ohodnocení užitné hodnoty přepłatku, kterou získal členský stát, nebo ztráty užitné hodnoty peněz na straně osoby povinné k dani?

3) Pokud je třeba odpovědět na otázky 1 a 2 záporně, co musí zahrnovat opatření k nápravě, jehož stanovení členským státem vyžaduje unijní právo, kromě vrácení přepłatku z hlavní částky, ve vztahu k užitné hodnotě přepłatku nebo úroků?

4) Pokud je třeba odpovědět na otázku 1 záporně, vyžaduje zásada efektivity stanovená unijním právem, aby členský stát, který nepoužije omezení stanovená vnitrostátním právem (jako jsou oddíly 78 a 80 VATA) ohledně jakýchkoliv vnitrostátních nároků nebo opatření k nápravě, které by jinak měla k dispozici osoba povinná k dani k vymáhání nároku podle unijního práva vyplývajícího z odpovědí Soudního dvora na první tři otázky, nebo stačí, že vnitrostátní soud nepoužije taková omezení pouze ve vztahu k jednomu z takových vnitrostátních nároků nebo opatření k nápravě?

Jakých dalších zásad se má držet vnitrostátní soud při uplatnění tohoto nároku stanoveného unijním právem, aby to bylo v souladu se zásadou efektivity stanovenou unijním právem?

K předložným otázkám

22 Podstatou předložných otázek předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je, zda v takové situaci, jaká je dotčená v předvodních řízeních, kdy byl přeplatek DPH vybrán z důvodu nedodržení unijního práva vrácen dotčené osobě povinné k dani, je v souladu s unijním právem, že vnitrostátní právo stanoví povinnost úhrady „jednoduchých“ úroků z této částky, anebo zda unijní právo vyžaduje, aby vnitrostátní právo stanovilo zaplacení „složených úroků“ jako ohodnocení užitné hodnoty přepłatku nebo ztráty užitné hodnoty peněz nebo jiné opatření k nápravě, o jehož upesnění je případně žádán Soudní dvůr. V případě neslučitelnosti použitelné vnitrostátní normy s unijním právem se předkládající soud táže, jaké důsledky by měl z takové neslučitelnosti vyvodit.

23 V tomto ohledu je třeba úvodem poznamenat, že jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, v rámci předvodního řízení skupina Littlewoods nepodala žalobu na náhradu škody z důvodu porušení unijního práva Spojeným královstvím, nýbrž žalobu na vrácení DPH vybrané v rozporu s tímto právem.

24 Z ustálené judikatury vyplývá, že nárok na vrácení daní vybraných v členském státě v rozporu s pravidly unijního práva je důsledkem a doplňkem práv priznaných jednotlivcům ustanoveními unijního práva, tak jak jsou vykládána Soudním dvorem (viz zejména rozsudky ze dne 9. listopadu 1983, *San Giorgio* 199/82, Recueil, s. 3595, bod 12, jakož i ze dne 8. března 2001, *Metallgesellschaft a další*, C-397/98 a C-410/98, Recueil, s. I-1727, bod 84). Členský stát tedy musí v zásadě vrátit daně vybrané v rozporu s unijním právem (rozsudek ze dne 14. ledna 1997, *Comateb a další*, C-192/95 až C-218/95, Recueil, s. I-165, bod 20, výše uvedený rozsudek, *Metallgesellschaft a další*, bod 84, rozsudek ze dne 2. října 2003, *Weber's Wine World a další*, C-147/01, Recueil, s. I-11365, bod 93, jakož i ze dne 12. prosince 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, Sb. rozh. s. I-11753, bod 202).

25 Kromě toho je třeba připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že pokud členský stát vybral daně v rozporu s pravidly unijního práva, právní subjekty mají nárok na vrácení nejen

neoprávněné vybrané daně, ale rovněž částek vyplacených tomuto státu nebo tímto státem zadržaných v přímé souvislosti s touto daní. To zahrnuje rovněž ztráty představované nemožností disponovat peněžními částkami v důsledku předčasné splatnosti daně (viz výše uvedené rozsudky Metallgesellschaft a další, body 87 až 89, a Test Claimants in the FII Group Litigation, bod 205).

26 Z této judikatury vyplývá, že zásada ukládající členskému státu povinnost vrátit částky daní vybrané v rozporu s unijními právními předpisy spolu s úroky, vyplývá z těchto právních předpisů.

27 Při neexistenci unijní právní úpravy přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu stanovit podmínky, za kterých musí být takové úroky uhrazeny, včetně příslušné úrokové sazby a způsobu jejího výpočtu (jednoduché nebo složené úroky). Tyto podmínky musejí respektovat zásady rovnocennosti a efektivity, to znamená, že nesmí být méně příznivé než ty, které se týkají obdobných nároků vzniklých na základě vnitrostátního práva, a že v praxi nesmí znemožňovat výkon práv přiznaných právním řádem Unie (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek San Giorgio, bod 12; výše uvedený rozsudek ze dne 2 října 2003, Weber's Wine World a další, bod 103, a rozsudek ze dne 6. října 2005, MyTravel, C-291/03, Sb. rozh. s. I-8477, bod 17).

28 Podle ustálené judikatury zásada efektivity členským státům dále zakazuje v praxi znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon práv přiznaných právním řádem Unie (viz rozsudky ze dne 7. ledna 2004, Wells, C-201/02, Recueil, s. I-723, bod 67, jakož i ze dne 19. září 2006, i-21 Germany a Arcor, C-392/04 a C-422/04, Sb. rozh. s. I-8559, bod 57).

29 V projednávané věci je třeba konstatovat, že tato zásada vyžaduje, aby vnitrostátní pravidla týkající se zejména výpočtu případně dlužných úroků, nevedla k tomu, že osoba povinná k dani bude připravena o přímou náhradu za ztrátu, kterou utrpěla v důsledku bezdůvodné platby DPH.

30 Předkládacímu soudu přísluší posoudit na základě všech konkrétních okolností sporu v původním řízení, zda tomu tak je ve věci v původním řízení. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že z předkládacího usnesení vyplývá, že Commissioners v souladu s ustanoveními oddílu 78 VATA 1994 zaplatili skupině Littlewoods úroky z DPH vybrané v rozporu s unijním právem. Skupina Littlewoods obdržela v souladu s tímto ustanovením platbu jednoduchých úroků ve výši 268 159 135 GBP odpovídající úrokům dlužným za přibližně 30 let, přičemž tato částka převyšuje o více než 23 % hlavní částku, která činí 204 774 763 GBP.

31 Pokud jde o ověření toho, zda je v původním řízení dodržována zásada rovnocennosti, je třeba připomenout, že dodržení této zásady předpokládá, že dotčené vnitrostátní pravidlo se použije bez rozdílu na žaloby, které jsou založeny na porušení unijního práva a na porušení vnitrostátního práva, mají-li podobný předmět a důvody. Zásadu rovnocennosti však není možné vykládat tak, že ukládá členským státům povinnost rozšířit svůj nejvýhodnější vnitrostátní režim na všechny žaloby, které byly podány v určitém období práva. Za účelem zajištění toho, aby tato zásada byla dodržována, je na vnitrostátním soudu, který má jako jediný přímou znalost procesních podmínek žalob na vrácení uplatňovaných v daném státě, aby ověřil, zda procesní podmínky, které mají ve vnitrostátním právu zajistit ochranu práv, jež pro jednotlivce vyplývají z unijního práva, jsou v souladu s touto zásadou, a aby rovněž přezkoumal předmět a hlavní znaky údajně podobných žalob vnitrostátní povahy. Z tohoto důvodu musí vnitrostátní soud ověřit podobnost dotčených žalob z hlediska jejich předmětu, důvodu a hlavních znaků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. října 2009, Pontin, C-63/08, Sb. rozh. s. I-10467, bod 45 a citovaná judikatura).

32 Podle předkládacího soudu má použití oddílu 78 VATA 1994 za následek vyloučení dvou

nárok? podle „common law“, a sice nároku „Woolwich claim“ a nároku na vrácení peněz na základě právního omylu. Předkládající soud v podstatě žádá o vysvětlení, zda by v případě zjištěného rozporu oddílu 78 a oddílu 80 VATA 1994 s unijním právem mohlo nepoužití omezení, které je v nich obsaženo, vést ve vztahu k Woolwich claim v povodním řízení k vyplacení úrok?, které je v souladu s právem Unie, anebo zda by tato omezení měla navíc zůstat nepoužita ve vztahu ke všem žalobám nebo opatřením k nápravě podle „common law“.

33 Jak vyplývá z ustálené judikatury, je v případě právní úpravy, která není slučitelná s přímo použitelným unijním právem, vnitrostátní soud povinen vyloučit použití této vnitrostátní normy, přičemž tato povinnost neomezuje pravomoc příslušných vnitrostátních soudů uplatnit mezi různými postupy podle vnitrostátního právního řádu ty, které jsou způsobilé zaručit subjektivní práva přiznaná unijním právem (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 27. října 1993, van Gemert-Derks, C-337/91, Recueil, s. I-5435, bod 33, ze dne 22. října 1998, IN. CO. GE. 90 a další, C-10/97 až C-22/97, Recueil, s. I-6307, bod 21, a ze dne 19. listopadu 2009, Filipiak, C-314/08, Sb. rozh. s. I-11049, bod 83).

34 Vzhledem ke všem výše uvedeným úvahám je třeba na položené otázky odpovědět tak, že unijní právo je třeba vykládat v tom smyslu, že vyžaduje, aby osoba povinná k dani, která zaplatila přeplatek na DPH, kterou dotyčný členský stát vybral v rozporu s požadavky unijních právních předpisů v oblasti DPH, měla nárok na vrácení daně vybrané v rozporu s unijním právem a na vyplacení úroků z této částky daně. Určení, zda má být hlavní částka úročená na základě systému jednoduchých úroků, systému složených úroků nebo na základě jiného systému úroků, spadá do působnosti vnitrostátního práva, a to při dodržení zásad efektivity a rovnocennosti.

K nákladům řízení

35 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Unijní právo je třeba vykládat v tom smyslu, že vyžaduje, aby osoba povinná k dani, která zaplatila přeplatek na dani z přidané hodnoty, kterou dotyčný členský stát vybral v rozporu s požadavky unijních právních předpisů v oblasti daně z přidané hodnoty, měla nárok na vrácení předmětné daně vybrané v rozporu s unijním právem a na vyplacení úroků z této částky daně. Určení, zda má být hlavní částka úročená na základě systému jednoduchých úroků, systému složených úroků nebo na základě jiného systému úroků, spadá do působnosti vnitrostátního práva, a to při dodržení zásad efektivity a rovnocennosti.

Podpisy.

* Jednací jazyk: angličtina.